

Pham Binh

Gilbert Achcar: kryssningsrobots-marxist?

30 Mars 2011

När USA och dess allierade införde en flygförbudszon över Libyen, hoppade kryssningsmissil-liberalerna på *New York Times* och MSNBC av glädje. Ingen överraskning där. Överraskningen kom när marxisten och den självutnämnde anti-imperialisten Gilbert Achcar anslöt sig till dem.*

Achcar stöd till flygförbudszone n vilar på två viktiga argument: 1) Gaddafis styrkor befann sig vid infarterna till Benghazi och skulle slakta tusentals om de gick in i staden och 2) upprorets ledare krävde införande av en flygförbudszon för att neutralisera Gaddafis luftherravälde.

Achcar första punkt är obestridlig. Ingenting är mer förödmjukande för en härskande klass än ett framgångsrikt uppror, sådana uppror har historiskt sett dränkts i tiotusentals människors blod. Benghazi skulle inte ha behandlats annorlunda än Pariskommunen 1871, Hama i Syrien 1982, eller Fallujah i Irak 2004.

Innebär det att motståndare till imperialismen bör stödja den senares införande av en flygförbudszon därför att det inte fanns något alternativt sätt att stoppa Gaddafis styrkor? Achcar säger ja. Han fortsätter med att säga att han skulle ha stött en imperialistisk intervention i Rwanda och antyder att han skulle ha stött USA i andra världskriget. För honom var de döda civila i Hiroshima, Nagasaki och Dresden bara så mycket "collateral damage" [oavsiktliga förluster bland civilbefolkningen] på vägen till att besegra den tyska och japanska imperialismen.

Achcars motstånd mot imperialistiska ingripanden grundas på följande: "Det som är avgörande är en jämförelse mellan den mänskliga kostnaden för detta ingripande och den kostnad som skulle ha uppstått om det inte hade ägt rum."

Det som är avgörande för Achcar är således antalet döda kroppar. ["body count"]

Varje imperialistisk intervention i världshistorien har genomförts under förevändning av att rädda liv, oavsett om sagda liv var i verklig fara eller inte. Hur många liv som kommer att bli "räddade" av en viss intervention är omöjligt att beräkna i förväg, om inte Achcar har en kristallkula. Imperialistiska interventioner utlöser en kedja av händelser som inte kan förutses med någon meningsfull precision, det finns ingen möjlighet att med säkerhet veta hur många liv kommer att förloras på grund av interventionen i motsats till att låta händelserna fortgå utan imperialistisk inblandning.

George Bush den äldre beordrade 30 000 marinsoldater i Somalia för att till synes stoppa massvält orsakad av lokala krigsherrar som plundrade livsmedelskonvojerna från hjälporganisationer. Ingen kunde ha förutsett att 18 amerikaner och 1 000 somalier skulle dödas i en enda eldstrid som förevigats av Hollywood i filmen *Black Hawk Down*. Achcar frågar retoriskt om Rwanda: "[K]an någon med förståndet i behåll tro att västmakter skulle ha massakrerat mellan en halv miljon och en miljon människor inom loppet av 100 dagar?" Vem skulle på samma sätt med förståndet i behåll kräva att amerikanska marinsoldater landsattes i Rwanda med tanke på att 1 000 somalier dödades i en enda eldstrid under ett "humanitärt" uppdrag?

Räkning av döda kroppar måste förkastas som ett sätt att avgöra om man ska stödja eller inte stödja en imperialistisk intervention. Detta är särskilt viktigt eftersom imperialistiska krig som börjar i liten och begränsad skala tenderar att sluta som stora och blodiga.

* Se "Libyen – en befogad och nödvändig diskussion ur ett anti-imperialistiskt perspektiv" på marxistarkiv.se.

Achcar andra argument är mycket starkare. Rebellerna i Libyen krävde verkligen en FN-sponsrad flygförbudszon, eftersom Gaddafi med sin överlägsenhet i luften kunde med våld driva de dåligt beväpnade och oorganiserade rebellerna till reträtt efter reträtt. Ingen mörkläggning hur omfattande den än är kan dölja detta faktum.

Så hur reagerar antiimperialister i väst?

Det första man måste förstå är varför rebelledningen, organiserade kring det Libyska nationella rådet (LNR), begärde en flygförbudszon. Det var inte för att de jämförde ”den mänskliga kostnaden för detta ingripande och den kostnad som skulle ha uppstått om det inte hade ägt rum.” För dem var det en fråga om revolutionens seger eller nederlag, desperata tider kräver desperata åtgärder.

Ingen anti-imperialist i väst bör klandra dem för denna handling av desperation. Vårt jobb är inte att diktera taktiken för Libyens revolutionärer. Vi bör stödja revolutioner mot tyranni och förtryck, oavsett var de bryter ut, vem de än är (miss)ledda av, eller vad deras politiska program är.

Detta sagt bör vi inte blunda för brister inom den revolutionära våg som sträcker sig från Algeriet till Iran. Till skillnad från i Egypten, har Libyens revolutionärer inte vädjat till de meniga i militärens led att byta sida, inte heller har de försökt mobilisera landets arbetare att strejka mot regimen. Detta lyfte bort den sociala revolutionen från bordet och begränsade kampen mellan Gaddafi och rebellerna till en rent militärt dimension, vilket garanterade honom ett övertag och ledde till LNR:s desperata vädjan om hjälp från regionens mest anti-revolutionära kraft: den amerikanska regeringen. Detta misslyckande var ingen tillfällighet, och många medlemmar i LNR är toppfigurer från Gaddafis skröpliga och brutala regim. Istället för att mobilisera arbetarna har de utfärdat löften om att leva upp till alla kontrakt med utländska oljebolag.

Genom att inbjuda till en imperialistisk intervention i form av en flygförbudszon, riskerar LNR att bli beroende av Washingtons goda vilja och det senare kommer att använda sitt nyfunna inflytande till att ytterligare hålla tillbaka revolutionen. Begränsningen och försvagningen av revolutionen kommer att stärka Gaddafi.

Achcar inledde sin artikel med ett citat från den ryska revolutionären Lenin om barnsligheten i att förkasta alla kompromisser i namn av att principfasthet. Det är ironiskt med tanke på att Achcar verkar ha glömt Lenins artiklar om första världskriget. I dessa skrifter, grubblar Lenin inte på respektive antal döda för den franska, brittiska, ryska, tyska eller amerikanska imperialismen. Istället hävdade han att ”krig är politik med andra medel.”

Här är politiken i kriget i Libyen: Gaddafi försöker krossa en demokratisk revolution, revolutionens ledarskap föredrar att kräva imperialistiska ingripanden under ett FN-fikonlöve i stället för att mobilisera massorna till att störta regimen, USA hastar på för att hindra den mest utbredda och mäktiga revolutionära omvälvning sedan 1848 från sopa bort dess diktatoriska starka män till historiens soptipp. Flygförbudszon handlar om skadekontroll, ett försök att kooptera den libyska revolutionen. Washington håller på att lägga grunden till en ny klientstat att ta form i östra Libyen under dess flygskydd, och ”regimskifte” i Tripoli skulle vara grädden på moset (detta förklarar varför Gaddafis förläggning angreps tidigt i upprättandet av flygförbudszonen).

Alla antiimperialister bör motsätta sig flygförbudszonen. Revolution? Ja! Intervention? Nej!

Pham Binh är en aktivist och nyutexaminerad från Hunter College i NYC. Hans artiklar har publicerats på *Znet*, *Asia Times Online*, *Dissident Voice* och *Monthly Review Online*.

Översättning: A. Hagström